

**ASSASSIN'S
CREED**

VALHALLA

GEIRMUNDOVA SÁGA

MATTHEW J. KIRBY

FANTOM
2021 PRINT

Copyright © 2020 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin's Creed, Ubisoft and the Ubisoft logo are registered or unregistered trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries. Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

Translation by Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-093-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
fantomprint
@fantomprint

1

Vlci se objevili skoro ihned poté, co jelen padl, a Geirmund* uvažoval, jak dlouho se za nimi ty bestie musely tajně plížit. Bratr netrefil jelena šípem do boku přesně a ryčící zraněné zvíře za sebou na útěku zanechávalo krvavou stopu. Pronásledovali ho dlouho, než jelen konečně naposledy zamručel a s povzdychem se zhroutil do raného sněhu. Zvuky a pachy, které jeho smrt provázely, se nepochybně rozšířily údolními a kopci okolo a pro vlčí smečku musely být stejně výrazné jako troubení válečného rohu.

„Kolik jsi jich napočítal?“ zeptal se Hámund.

Geirmund se zadíval do lesa. Bylo pozdě odpoledne a šero pomalu přecházelo v tmou. Dubové háje v otevřených nížinách už dávno ustoupily hustým horským hvozdům, v nichž se mohla ukrývat nejrůznější zvířata. Tiché černé kmeny borovic a bříz postupně splývaly a připomínaly sloupoví síně, kam Geirmund a jeho bratr nebyli pozváni. Nehořel tu krb ani mastkové lucerny, a jestli této síni vládl nějaký náčelník, ať už troll nebo duch, neposkytl by jim žádnou ochranu.

„Já pět,“ řekl Hámund.

A to byli jen vlci, kteří se jim schválně ukázali. Geirmund vytáhl meč a sekyru. „Dvakrát tolik se jich možná drží zpátky.“

„Drží zpátky?“ Hámund se zamračil. „Připisuješ těm vlkům bojovou lstivost nájezdníků.“

* Geirmund Hjörsson Hel-hide (847/850–905/907) – známý také jako Geirmund Hjörsson Heljarskinn, vůdčí postava osidlování Islandu.

„Ale přesně těmi svým způsobem jsou.“ Geirmund zahlédl mezi stromy jejich vůdkyni. Zůstala stát tak, aby na ni dobře viděl, jako by se mu chtěla podívat do očí a dát mu jasně najevo, že o něm všechno ví. Srst barvy mokrého naplaveného dřeva měla zježenou, a třebaže byla velká, v její smečce byli ještě větší vlci. Znamenalo to, že nevládne jen silou. „Ti vlci se možná neplaví na lodích, útočí ale jako vikingové.“

Hámund se mu nepřestával vysmívat. „A teď mi povíš, že se nám pokusí vpadnout do zad.“

„Rozhodně.“

Hámund si odfrkl a Geirmunda popadl vztek.

„Možná kdybys netrávil tolik času u piva a tolik se s otcem nepodbízel jarlům, věděl bys, jak vlci loví.“

Hámund se přestal smát, ale neodpověděl. Geirmund si své starší dvojče mlčky změřil. Ať už bylo jeho konstatování jakkoli pravdivé, věděl, že za tu urážku později zaplatí, ale ne v tento nebezpečný okamžik. Několik členů smečky bezostyšně vykročilo směrem k nim. Skláněli hlavy, ohrnovali pysky a hluboko v hrdle jim tiše hřímalo.

„Chtějí to zvíře,“ řekl Hámund. „Možná bychom jim ho měli nechat.“

Geirmund pohlédl dolů na jejich kořist, na mladého jelena, který si ještě nevybojoval vlastní stádo laní. Zima sotva začala, takže měl ještě pořád paroží, a i když nepředstavovalo žádnou cennou trofej, bylo dost velké na to, aby se z něj dalo vyřezat něco užitečného. Jeho rudohnědá srst byla navíc neposkvrněná a hedvábně se leskla. I jeho maso bude chutné.

„Ty bys jim přenechal něco svého?“ zeptal se Geirmund.

„Ty bys zemřel kvůli jelenovi, když spíše doma jsou plné?“

Neomalená otázka donutila Geirmunda k zamyšlení. Byli tři dny cesty od síně v Avaldsnesu*. Co začalo jako krátký hon na drobnou zvěř, brzy přerostlo v něco mnohem ambi-

* Avaldsnes – dnes vesnice na západním pobřeží Norska.

cióznějšího. Vysoké bylo v okolí poskrovnu, proto se vydali podél Álfjordu na severovýchod, daleko do hor na jihozápad od vesnice Olund v blízkosti hranice s Hordalandem. Tam to však stále měli víc než den cesty a bylo to jediné místo, kde by mohli vyhledat útočiště, kdyby boj nedopadl dobře. Geirmund ve větru necítil žádný kouř, žádnou vůni ohňů určených k vaření. Jen stromy a pižmo promáčené půdy pod sněhem.

„Došli jsme až sem, protože jsi chtěl dostat jelena,“ připomněl Geirmund.

„Ale ne za cenu svého života. Nebo toho tvého.“

Geirmund se k bratrově námitce přikláněl, když vtom se znovu zjevila vůdkyně smečky, mrazivá a tichá jako mlha z Niflheimu* a blíž než kterýkoli jiný vlk. Potom stejně rychle odskákala s hlavou vysoko zdviženou z dohledu. Geirmund však v jejích žlutých očích zahlédl uhlíky Muspelheimu**, hořely vzdorně a beze strachu a prahly po něčem víc než jen po jelením mase. Tato vlčice znala lovce a pořádala na ně hon. Geirmund cítil její bezcitnou nenávist ke dvěma mužům, kteří vnikli do jejích hor, do její lesní síně.

Nebyly to ale její hory a jelena nezabila ona, což musela pochopit.

„Jestli se dáme na útěk,“ řekl Geirmund, „vystopují nás a rozsápají nám hrdla ve spánku.“

„Určitě ne,“ odmítl Hámund, neznělo to ale přesvědčivě.

„Taky bych se vsadil, že lidé z Olundu tu vlčici dobře znají.“

„No a?“

Geirmund se k bratrovi otočil a zamračil se. „Patří k Rogalandu*** a jsou věrní našemu otci. Jsou to naši lidé. A ty jednou budeš jejich král.“

* Niflheim – v severské mytologii polární svět, který existoval už před stvořením světa.

** Muspelheim – Múspellsheim je v severské mytologii ohnivý svět na jih od propasti Ginnungagap, starší než Niflheim.

*** Rogaland – dnešní jihozápadní Norsko.

Hámund se pod tíhou obvinění, které Geirmund v poslední chvíli nevyslovil, napřimil. V sázce teď byla jeho čest a jeho osud byl rozhodnut.

„Pojď, bratře.“ Geirmund se zazubil a zvedl zbraně. „Chceš si zabojoval? Nebo bys radši o tom jelenovi vyjednával a uzavřel obchodní dohodu?“ Kývl na vlky. „Rádi ti předloží svoje podmínky, určitě ale nebudou v náš prospěch.“

Hámund si posunul dopředu tisový luk, který měl pověšený na zádech. „Možná tě to překvapí, bratře, na cestách jsem se ale naučil pár užitečných věcí.“ Vytáhl z toulce šíp a vložil ho do luku. „Kupříkladu jsem zjistil, že s mořem se vyjednávat nedá, ať už mu předhodíš obětin, kolik chceš. A není nutné být lovcem, abys pochopil, že totéž platí i pro vlky.“

Geirmund přistoupil blíž k bratrovi. „Miř přesněji než předtím na jelena.“

„K tomu ale potřebuji, abys mi je držel od těla.“

Geirmund se otočil a opřel se zády o ta Hámundova. Oba se rozkročili a připravili se k boji, zatímco vlci kolem nich začali kroužit a hledat slabinu nebo škvíru v obraně. Do vzduchu vyfukovali oblaka páry, a jelikož chladné odpolední světlo mezitím ještě víc pohaslo, ocitly se jejich vlčí oči ve výhodě.

Když dvě z bestii konečně zaútočily, udělaly to najednou a z opačných stran. Geirmund přes rameno uslyšel zadrnění bratrova luku a vzápětí po něm vyjeknutí. Sám se sehnul a sekl mečem po druhém zvířeti, které se mu vrhlo po ruce, v níž držel sekyru. Čepel zasáhla velkého samce do předního běhu, takže když se stáhl, kulhal a krvácející tlapa mu visela jen na círu kůže.

Geirmund se ohlédl po bratrově cíli. Vlk ležel zhroucený s hlavou ve sněhu pod tělem a z místa mezi šíjí a ramenem mu trčel šíp. Byla to smrtící rána a rychlá smrt.

„Dobrá práce, bratře,“ pochválil Geirmund.

„Co ten tvůj?“

„Je vyřazený z boje. Ale...“

Vyrazila na ně další vlna vrčících vlků, tentokrát čtyři najednou, další tři nebo čtyři pak kroužili kolem, připraveni zapojit se zuby a drápy. Hámund vypustil šíp a vytáhl z toulce další, zatímco Geirmund se ohnal sekyrou po hlavě prvního vlka, který se k bratrovi přiblížil. Šíp si našel cíl, třebaže ho nezabil. Zraněný vlk se převálil, nejistě se zvedl na nohy a znovu upadl, zatímco zvíře, které zasáhl Geirmund, se překulilo a zůstalo nehybně ležet.

„Za tebou!“ zakřičel Hámund a napnul luk.

Geirmund uhnul stranou, když kolem něj hvízdal šíp. Uslyšel tlumenou ránu a zakňourání, neměl však čas ohlédnout se. Čtvrtý vlk se na něj vrhl dřív, než stačil zvednout zbraň, jeho tíha tak Geirmunda povalila na zem. Slyšel cvakání zubů a do nosu ho udeřil smrdutý dech. Geirmund zvedl ruku s mečem, aby si tlamu udržel od hrdla, a vlk se do ní zakousl. Tesáky se mu zaryly do masa, proděravěly kůži, vlnu i pokožku, a on věděl, že mu čelisti roztrhají kosti.

Vytřeštil oči a zařval vlkovi do uší. Pak zařval i Hámund a vlk se křečovitě zazmítal a pustil Geirmundovu paži. Nejistě odskočil o několik kroků a drápal se po čenichu, z oka mu totiž trčel šíp. Hámund byl tak blízko, že použil šíp jako dýku, neměl však dost síly na to, aby ho vlkovi zarazil až do mozku a zabil ho, ihned proto vložil do luku další šíp, aby úkol dokončil, celou pozornost přitom upíral na vzpouzející se zvíře.

Ještě než se Geirmund stačil zvednout na nohy, úzkou škvírou v jejich obraně zaútočilo páté zvíře. Snažil se vstát, krvácel a klouzal přitom ve sněhu, k bratrovi se však nedostal včas. Vlk do Hámunda vrazil, zakousl se mu do šatů a svalstva ve spodní části paže, kterou napínal luk, a strhl ho k zemi.

„Ne!“ zakřičel Geirmund. Jelikož ztratil meč, skočil na

vlka se sekyrou v rukách, zaťal mu ji doprostřed zad a přerazil mu páteř. Vlk zavřeštěl a pokusil se utéct, vlekl však za sebou zchromlé nohy. Geirmund jeho utrpení rychle ukončil, pak se postavil dalšímu útoku.

Jenže žádný nepřišel, bylo po bitvě. Vypadalo to, jako by smečka najednou prostě zmizela, aspoň prozatím, a své mrtvé a zraněné nechala na místě. Geirmund sebral svůj meč a zabil ty dva, kteří sebou pořád cukali a trpěli. Tehdy si všiml skoro uťaté přední pracky, visící z pahýlu posledního útočníka, který napadl jeho bratra. Ani vážné zranění vlkovi nezabránilo znovu se zapojit do boje a s ještě větší odvahou a prudkostí. Anebo vlk možná prostě věděl, že zemře, a rozhodl se tak postavit osudu s vyceněnými zuby. Geirmund považoval obě možnosti za hodné úcty. Poklekl k vlkovi s obdivem, který se tiše změnil v jistý druh respektu.

„Jsou pryč?“ zeptal se Hámund.

Geirmund kývl.

„Vrátí se?“

„Vždycky,“ odvětil Geirmund. „Ale dneska už ne.“

„Co tvoje ruka?“

Geirmund pohlédl dolů a všiml si, že mu ze zrudlého, poťhaného rukávu trčí něco bílého. Zprvu si myslel, že je to jeho kost, pak si ovšem uvědomil, že je to jen vlčí zub. Vytáhl ho a položil si ho na dlaň. Byl to slonovinově bílý tesák s krvavým kořenem. „Budu žít,“ řekl. Pak se otočil a změřil si bratra, který na něj upíral oči, v nichž jen pomalu slábl bojový zápal. Uviděl, že se Hámundovi po boku šíří rudá skvrna. „Obávám se, že tvoje zranění je horší.“

Hámund odtrhl oči od Geirmundovy paže a podíval se dolů na sebe. „Budu žít. Kvůli krvi to vypadá hůř, než jaké to doopravdy je.“

„Určitě?“

Hámund polkl a kývl, pak se rozhlédl po bojišti. „Zabili jsme jich šest.“

Geirmund položil ruku na bok vlkovi, zatlačil prsty do husté srsti a nahmatal zvířeti žebra. „Jsou skoro kost a kůže,“ řekl, „a vypadávají jim zuby.“

Nebyli krvelační, zlí ani pomstychtiví – jen zoufalí; Geirmund však věděl, že to v konečném důsledku nic nemění. Zaťal ruku v pěst okolo tesáku. I kdyby si vzdor a zuřivost v očích vůdkyně smečky pouze představoval, v Rogalandu jednoduše nebylo dost půdy a kořisti, aby nakrmily všechna břicha. Boj a smrt byly nevyhnutelné.

Geirmund vstal. „Musíme rozbít tábor. Rozdělat oheň, vyčistit si rány a stáhnout zvířata z kůže. Ráno vyrazíme na cestu.“

Hámund zamrkal a kývl. Poslední zbytky denního světla před slunce západem využili k vyklízení prostoru a k nasekání suchého dřeva. Potom Geirmund přitáhl vlčí zdechliny blíž k ohňové jámě, zatímco Hámund se sehnul, aby rozdělal oheň ozdobným křesadlem, které si přivezl z cest s otcem na východ do Finnlandu*. Bylo z naleštěného bronzu a zdobené rytinou dvou proti sobě stojících jezdců na koních, nezdálo se však, že by přes svoji eleganci křesalo líp než Geirmundovo obyčejné ocelové. Vypadalo to, že s ním Hámund zápasí, jeho údery byly slabé, neúčinné. Geirmund se chystal zasáhnout, když vtom ze dřeva konečně začaly stoupat obláčky kouře. Hámund se z dřepu zvedal jen pomalu a nejistě.

„Nevypadáš dobře,“ zkonstatoval Geirmund.

Hámund kývl. „Cítím se...“ hlesl, větu ale nedokončil.

„Sedni si. Nech mě, ať se podívám...“

Hámund se svalil na zem, jako by mu někdo z kostí najednou vysál všechnu sílu.

Geirmund k němu přiskočil. „Podívej se na mě,“ řekl a poplácal bratra po bledé tváři. „Podívej se na mě!“ Bratrovy oči se však jen protočily za napůl zavřenými víčky.

* Finnland – dnešní Finsko.

Vrstvy oděvu na Hámundově boku působily těžce a mokře. Geirmund je rozřízl nožem a pod bratrovou paží objevil hlubokou ránu, ze které stále vytékala krev. Při tom pohledu se ostře nadechl přes zuby a vrhl se k ohništi. Strčil hlavu sekyry do stoupajících plamenů a mastkový pohár naplnil sněhem. Nechal ho stát u ohně, aby se sníh rozpustil a voda zahřála, pak se vrátil k bratrovi, a rukama se co nejlépe snažil zastavit krvácení.

„Hámunde, ty hlupáku,“ zašeptal.

Po chvíli přinesl mastkový pohár a vylil jeho kouřící obsah na ránu, aby ji vyčistil. Potom vytáhl z ohně sekyru a vyzkoušel její žhavost tak, že na ni hodil trochu sněhu. Ten na kovu zasyčel a vypařil se.

„Nevím, jestli mě slyšíš,“ řekl Geirmund, když si stoupl nad bratra, „ale připrav se. Bude to bolet.“

S tím se k bratrovi sehnul a vzal ho za zápěstí. Zvedl mu paži, aby zcela odhalil ránu, a plochou stranu sekyry přitiskl k potrhanému masu. Hámund zasténa, ale netrhl sebou, když mu žhavý kov sežehl kůži. Geirmunda udeřily do nosu kouř a pach spáleného masa. Zalkl se, neboť si dobře uvědomoval, z čeho vychází.

Po několika okamžicích Geirmund sekyru odtáhl. Jemně se odchlípla od bratrovy kůže a jemu se ulevilo, když spatřil, že ošklivá rána zjevně přestala krváčet. Geirmund doufal, že krvácení se neobrátilo dovnitř, že neplní Hámundovo břicho a hrudní koš, ale i kdyby ano, stejně by s tím nic nemohl. Stočil kus látky a namočil ho do medoviny, která mu zbyla ve vaku. Vsunul ho bratrovi pod paži, přiložil ho k ráně a paži mu následně přivázal k boku, aby obklad držel na místě a vyvíjel tlak na zranění.

„Teď už jenom musím přijít na to, jak tě odsud dostat,“ řekl a obrátil pozornost k mrtvým vlkům.

Vybral si dva největší, mimo jiné toho s useknutou prací, a pověsil je na strom, aby je ve svitu ohně stáhl z kůže.

Postupoval opatrně, ale tak rychle, jak jen při ohavné práci mohl. Obvykle by rozřízl břicho a běhy a kůži roztáhl, nyní však potřeboval, aby kůže zůstala v jednom kuse, což ho stálo čas, péči a sílu. Začal u běhů a do kůže dělal co nejmenší zářezy, takže ji z těla svlékal, jako by to byly mokré punčochy, které se scvrkly a ztuhly. Občas se musel na kůži pověsit celou vahou, aby ji ze zdechliny strhl, i v chladu se tak potil námahou, nakonec však získal dva měkké kožešinové válce. Potom pokácel dvě mladé břízy s kmeny silnými jako jeho zápěstí, dál je přesekl napůl a zkrátil na bratrovu výšku. Vlčí kožešiny položil za sebe, čenich k ocasu, a takto vzniklé tyče jimi provlékl. Když pak březové kmínky roztáhl, napnuly pevně kůže a vytvořily smyk, který byl zároveň pevný i měkký a zdola dobře izoloval od studeného vzduchu a sněhu.

Geirmund odtáhl lůžko k bratrovi, jemně na něj Hámunda přetočil, a když k němu bratrovo tělo spolu s jeho lukem a ostatními zbraněmi přivázal, mohli vyrazit.

Cestovat v noci bude nebezpečné, Geirmund se však obával, že ještě nebezpečnější by bylo zůstat tady, a to nejen kvůli vlkům, nýbrž i kvůli riziku pro bratra. Hámund potřeboval péči zkušeného léčitele doma v Avaldsnesu, někoho, kdo by uměl zabránit zhnisání rány, a potřeboval ho rychle. Jakékoli zdržení by dozajista znamenalo Hámundovu smrt.

Geirmund spustil vlčí zdechliny na zem a nechal je tu smečce, pokud se vrátí, věděl totiž, že vlci někdy žerou jiné vlky, ale i kdyby ne, bude tu na ně čekat zabitý jelen. Ze stehů odřízl několik velkých flákot, jen tolik, aby měli s bratrem během návratu co jíst, a zbytek nechal být.

Potom sebral provaz, na kterém předtím pověsil vlky na strom, přivázal ho k tyčím a vytvořil na něm smyčky, které si pak přehodil přes hrud' a ramena. Většina zátěže tak spočine na jeho zádech, volnými rukama tudíž bude moct manipulovat s tyčemi a udržovat smyk vyvážený. Jenže když břeme-

MATTHEW J. KIRBY

no poprvé zvedl, společná tíha bratrova těla, vlčích kožešin a březových tyčí mu vyrazila dech a způsobila, že klopýtl, ještě než udělal první krok.

„Thóre, dej mi sílu,“ zašeptal a usilovně se snažil získat zpět rovnováhu.

Po chvíli vyrazil.

2

Po noci, dni, další noci a dalším dni Geirmund konečně přestal cítit svaly na ramenou v místech, kde se mu nemilosrdné provazy zařezávaly jako ostří sekyry do masa. Necítil už ani nohy, a to kvůli tíze, která mu vlačovala podpatky do země, a také sněhu a ledu, které mu je svíraly. Navíc mu ve ztuhlých zádech praskalo jako ve starém dubu, kterému při další bouři hrozí vyvrácení. Tyče mu i přes rukavice rozedřely ruce až do krve a také ho páčila hrud', hluboko uvnitř, kde se ledový vzduch, který vdechoval, setkával s ohněm v jeho plicích.

Nastal úsvit třetího dne. V noci konečně opustil kamení a sníh hor a dostal se do nížin, kde mu otevřená pole a louky dělaly menší problémy. Na některých místech byla vysoká tráva zmáčená deštěm a po měkké, kluzké půdě se smyk táhl snadněji, nějaký čas se mu tak šlo líp.

Ani to ovšem nevydrželo.

Jak se slunce blížilo k zenitu, nahradil bolest mnohem nebezpečnější nepřítel. Svaly v Geirmundových nohách a pažích se chvěly únavou a jeho klouby a šlachy ztrácely na pevnosti, jako by se třepily. Bolest představovala přímý útok, kterému se mohl postavit a bojovat s ním, jenže vyčerpání připomínalo spíše nekonečné obléhání, které jen čeká na to, až spotřebuje poslední zbytky rezerv a konečně padne. Věděl, že aby odolal, potřebuje spánek, doufal však, že se do Avaldsnesu dostane bez zastavení. Zatím si dovolil jen kratičké přestávky, během nichž zkontroloval Hámundův stav, opekl kus jeleního masa a snědl něko-

lik soust. Oči zavřel pouze dvakrát na kratičké chvílky snění. Uvědomil si ovšem, že teď už nemá na vybranou. Jeho tělo už dál nemohlo.

Ve vzdálenosti několika délek akru* spatřil poblíž jezírka lískový hájek a rozhodl se, že to bude dobré místo k odpočinku. Když se k němu doplahočil, složil bratra na zem a sám se zhroutil na mokré listí a rozdrcené skořápky. Obklopil ho vlhký, nasládlý pach tlející vegetace.

Než si dovilil usnout, zkontroloval Hámunda, jeho barvu a to, jestli nemá horečku. Třebaže byla bratrova snědá tvář pořád bledá, nebyl rozpalený, což Geirmund bral jako dobré znamení. Zdálo se, že se bratr od chvíle, co upadl do bezvědomí, potácí v neklidném spánku, občas něco zamumlal nebo volal své známé, nikdy se ale úplně neprobral. Geirmund považoval jeho současný stav za požehnání, tedy pokud ho neohrožoval, a to vzhledem k bolesti a nepohodlí, kterými by jinak určitě trpěl. Z toho důvodu se ho Geirmund zatím nepokusil vzbudit a neudělal to ani teď, když konečně zvedl kotvu své mysli a nechal se unášet odlivem. Když oči znovu otevřel, byla noc a on se chvěl.

Bolest se vrátila, jenže Geirmund ji vítal, a vrátila se mu i vůle postavit se jí. Zatnul zuby, vyškrábal se na nohy a nabíral dřevo na ohýnek. Plánoval, že v jeho světle prohlédne bratra a zahřeje se, než vyrazí na poslední úsek cesty. Překvapilo ho ovšem, když zjistil, že Hámund má otevřené oči a sleduje ho.

„Jak je ti?“ zeptal se Geirmund a přistoupil k němu.

„Všecko mě svědí. Ti vlci měli blechy.“ Hámund se pokusil zazubit. „Taky bych se cítil líp, kdybych se mohl jít vyčchat a vysrat.“

Geirmund se zachechtal a povolil popruhy, které držely bratra na smyku, pak mu pomohl vstát. „Pozor na paži. Nesnaž se ji zvednout.“

* Délka akru – 1 furlong (201,168 m).

„Nejsem si jistý, jestli bych mohl, i kdybys mi ji nepřivázal.“

Hámund odkulhal těsně za dosah světla ohně a Geirmund nějaký čas čekal, než na něj zavolal. Hámund se v odpověď beze slova vrátil, lehl si zpátky na smyk a zasténal bolestí. Geirmund mu nabídl posledních několik soust studeného jeleního masa, které upekl včera nebo možná předeveděrem. Nemohl si vzpomenout.

„Kde to jsme?“ zeptal se Hámund.

Geirmund se posadil k ohni naproti němu. „Doufám, že zítra před soumrakem budeme zpátky v síni.“

Jeho bratr přestal žvýkat. „Ty jsi mě celou dobu táhl?“

Geirmund hodil do plamenů další kus lískového dřeva, až do vzduchu vylétly jiskry a oblak hustého kouře vonícího po ořeších. „Co jiného jsem měl dělat? Byl jsi až moc líný, než abys šel po svých.“

„To jsem byl.“ Hámund se zasmál, trhl sebou a znovu si ukousl masa. „Bojím se, že se pořád cítím líně.“

Geirmund viděl v bratrových očích pýchu a obavy a jeho myšlenky znal stejně dobře jako ty své. Hámund neměl dost sil na to, aby šel po svých, zároveň ale nechtěl být přítěží. Geirmund pokrčil rameny. „Další den mi nevadí.“

„Mně ale jo,“ opáčil Hámund. „To mě žerou blechy.“

„Ty jsi byl vždycky zblešený. Tvoje blechy a ty vlčí by mohly svolat Althing*.“

Hámund se zasmál, pak sebou znovu trhl. „Nenuť mě smát se.“

„Pochybují, že až vyrazíme, budeš mít důvod k smíchu.“

Geirmund vstal a nabral oběma rukama mokré listí. Hodil ho na ohýnek, zadupal plameny a uvrhl lískový hájek do tmy. „Připravený?“

Hámund vzhlédl k hvězdnému nočnímu nebi, jako by se snažil odhadnout, kolik času zbývá do úsvitu. „Ted?“

„Ano. Myslím, že musíme.“ Geirmund si ometl z rukou

* Althing – sněm náčelníků vesnic.

listí a hlas mu maně ztěžkl. „Potřebuješ léčitele s lepšími dovednostmi, než mám já.“

Hámund pomalu kývl. „Tak asi musíme.“

Geirmund bratra naposledy připoutal ke smyku, jenže tentokrát byl Hámund vzhůru a sténal bolestí. Zvuky jeho utrpení vyvolávaly v Geirmundovi lítost, nic to ale neměnilo na tom, co musel udělat, a sám Hámund si ani jedinkrát nepostěžoval, prostě pevně sevřel rty a zavřel oči a snažil se utrpení přechkat. Jakmile však byl Geirmund hotový, o něco ho požádal.

„Dej mi můj meč.“

Geirmund se zarazil. „Tvůj meč?“

„Abych ho držel v ruce.“

Geirmund si uvědomil, o co ho bratr žádá, a snažil se zahnat strach. „Osud s tebou ještě neskončil. A otec taky ne. Vydal by se do samotné Valhally*, aby tě přivedl zpátky...“

„Prosím, bratře.“ Hámund rozevřel ruku v blízkosti hrudi. „Můj meč.“

Ať už to bylo nezbytné nebo ne, nedokázal Geirmund najít dobrý důvod, proč odmítnout bratrovi čest držet v ruce meč pro případ, že by dosáhl konce své cesty dřív, než se dostanou do Avaldsnesu. Když odvažoval Hámundův meč a vytahoval ho z pochvy, v duchu si přísahal, že Norny** a jejich nůžky předežene. Zbraň s čepelí z kvalitní oceli z Frakklandu*** dostal Hámund darem od otce před svojí první výpravou na moře. Pokud Geirmund věděl, ještě nikdy neokusila ani lidskou, ani zvířecí krev. Jílec měla ovázaný koženým řemínkem a zdobily ji složité vzory kol vykládané zlatem a stříbrem. Vlnky a zákruty, které se táhly celou její chladnou délkou, se ve svitu hvězd leskly jako řeka.

* Valhalla – Ódinova síň v Ásgardu.

** Norny – Tři přadleny, dísy (ženské bytosti, převážně strážné bohyně), které ve skandinávské mytologii ovládají osudy všech lidí.

*** Frakkland – dnešní Francie.

„Jestli ho pustíš, nebude se pro něho vracet,“ varoval Geirmund s falešnou přísností.

„Já vím.“

Konec čepele zasunul pod jeden z popruhů u bratrových kolen, aby meč držel víceméně na místě, kdyby bratrův stisk přece jen selhal, a jílec mu vložil do dlaně.

„Děkuji.“ Hámund kolem něj sevřel ruku v pěst a přitáhl si ho k srdci.

Geirmund kývl, přesunul se na pozici v čele smyku, klekl si a přehodil si provazy přes ramena. Když bratra zvedl, tíha provazů se mu zařízla do ramen s novou silou a jeho napadlo, jestli po tom vůbec dokáže veslovat, až přijde čas, aby se konečně vydal na plavbu na vlastní lodi.

„Myslím, že jsi lehčí,“ zažertoval. „Díky, že ses vysral.“

Hámund za ním se zachechtal, jeho smích však zadusil sten, a jelikož se Geirmund zapřel do provazů a smyk se pohнул kupředu, jeho úpění už neustalo.

Cestou nížinou mezi Ålfjordem na severu a Skjoldafjordem na jihu vyhledával Geirmund co nejrovnější úseky, stále ovšem byla tma, takže smyk nevyhnutelně poskakoval a kordcal a zdálo se, jako by Hámund s každým trhnutím sténal hlasitěji. Po většinu noci navigoval Geirmund podle hvězd, o ty ho však těsně před úsvitem připravila hustá mračna, která s sebou přinesla hromy a déšť. Hámund mezitím ztichl, ačkoli Geirmundovi na mokré zemi stále častěji podkluzovaly nohy a smyk se kvůli tomu nakláněl. Zastavil, aby zjistil, jestli se bratrovi nepřitížilo a znovu neomdlel, ukázalo se však, že jen zachovává stoické mlčení.

„Můžeš mi aspoň zakrýt hlavu,“ procedil Hámund skrz zatáté zuby s obličejem obráceným vzhůru. Oči měl zavřené a dešťové kapky mu ulpívaly na řasách.

„Ovšem, měl jsem...“ Geirmund přetáhl Hámundovi kápi jeho pláště přes hlavu, kam až to šlo, což znamenalo až ke špičce nosu. „Nic víc udělat nemůžu.“

Hámund kývl, ale sotva znatelně. Klouby na ruce, v níž svíral meč, měl bílé.

Geirmund si povzdychl a opět se chopil svého jha jako dobytče. Studený liják mu promácel švy pláště a kůže a kožešiny pod ním, nakonec se ale přece jen dostal do farmářských oblastí se silnicemi. Na jihovýchodě se zvedaly holé, šedé skály, on však mířil na jih, podél břehů Skjoldafjordu. Déšť v průběhu dopoledne ustal a z výšin se valila mlha, která se usadila v nížinách a na vodě. Geirmund se držel břehu fjordu a později jezera.

Po silnicích se mělo jít snadněji, jenže déšť je proměnil v bahniště, která mu vtahovala boty, chápala se konců smyku a obojí obalovala blátem. Dvakrát se mu podlomily nohy a i s bratrem skončili v bahně. Potřetí zůstal prostě ležet a nebyl si jistý, jestli se vůbec dokáže znovu postavit.

„Je v dohledu nějaký dům?“ zeptal se Hámund. „Nebo nějaké místo, kde bychom se mohli schovat?“

„Ještě ne,“ zasípal Geirmund s rukou na hrudi, jak se snažil popadnout dech, ve vzduchu už však cítil kouř. „A i ano... i kdyby ano, stejně bych musel – musel bych sehnat léčitelle... a to by trvalo příliš dlouho.“

Geirmund se zvedl na kolena a následně na nohy.

„Můžu počkat,“ prohlásil Hámund. „Najdi nějaké místo, nech mě tam a běž.“

Geirmund se opět zapřáhl do jha. „Nikde tě nenechám.“

„Ale nemůžeš...“

„Řekl jsem ne...“ Geirmund se pokusil zvýšit hlas, vynaložená námaha ho ovšem připravila o dech. „Neopustím tě.“

Napadlo ho, že by mohl sejít z cesty a vyhledat pro smyk snadnější terén, jenže okolní pole už byla sklizena a vypadala ještě neschůdněji než silnice před ním. Nezbývalo, než jít dál. Neměl před sebou nic než sáhy a sáhy cesty a bláta a krátké zastávky. Musel se plahočit dál, i kdyby měl ještě tisíckrát upadnout. Mezi kopci a lesy v dálce brzy přestal vní-

mat vzdálenost, soustředil se jen na své stále nejistější kroky a na nic jiného nemyslel. Ignoroval i svoji silící jistotu, že to nezvládne, nemůže, že už to dál nevydrží a že se domů nedostanou. Prostě šel dál.

Nakonec se dešťová mračna rozplynula a mokrý svět se zatřípytil ve slunečním svitu. Když dorazili k severnímu výběžku Føresfjordu, zahnuhli na jihozápad a podél jeho břehů zamířili k úžině Karlsund a k domovu. Změna počasí Geirmundovi moc na síle nepřidala. Možná mu teď nebyla taková zima, musel však přivírat oči před ostrým sluncem, které se odráželo v kalužích na silnici.

„Slyšíš to?“ zeptal se Hámund.

„Slyším... co?“

„Koně. Jezdce.“

Geirmund se zastavil a snažil se poslouchat přes ohlušující řev vyčerpání v uších. Hámund měl pravdu. Před sebou měli jezdce, podle všeho hned za další zatáčkou. Jejich hlasy se nesly nad rozbahněnou silnicí, jak proklínali bláto a déšť.

„Na lupiče dělají až moc velký rámus,“ zkonstatoval Hámund.

Zase měl pravdu. Lupiči po těchto silnicích necestovali, tičíhali na osamělých místech a vraždili a okrádali poutníky. Ale než se mohl Geirmund vzhopit natolik, aby se rozhodl, jestli by přesto nebylo moudřejší vyhnout se jim, přiblížili se jezdci na dohled. O chvílku později je muži spatřili a zavolali na ně a Geirmundovi se zdálo, že mezi nimi poznává drsný, známý hlas Steinólfura. Když k nim jezdci vyrazili, uvažoval, jestli se nepomátl nebo neupadl do deliria, jak se ale blížili, nespátřil Geirmund pouze Steinólfura, nýbrž i jeho mladého chráněnce Skjalgiho, chlapce s nezaměnitelnou jizvou přes levé oko. Se čtyřmi dalšími jezdci přijížděli z Avaldsnesu a kus cesty, který je od Geirmunda dělil, překonali během okamžiku. Geirmundovi se při pohledu na ně tak ulevilo, že málem zavrával.

„Stát!“ zvolal Steinólfur a několik kroků od nich přitáhl koni uzdu. „Geirmunde, jsi to ty?“

„Jsem,“ potvrdil Geirmund. Roztřásl se mu paže.

„Co to vlečeš?“ Steinólfur sesedl a vykročil k němu. „Kde je Hámund?“

„Vleče Hámunda,“ ozval se se Hámund.

I Skjalgi sesedl a oba se přihnali ke Geirmundovi, aby od něj převzali tyče smyku. Museli mu je z rukou vypáčit, ale ne snad proto, že by je Geirmund nechtěl pustit, jednoduše nedokázal rozevřít prsty. Skjalgi potom převzal tíhu smyku na sebe, zatímco Steinólfur sundal Geirmundovi z ramen provazy.

„U bohů,“ zašeptal, když se zadíval Geirmundovi do očí. „Co se vám stalo?“

„Vlci,“ odvětil Hámund.

„Vlci?“ Skjalgi pomalu položil smyk na zem. „Kde?“

„Asi den rychlé jízdy odsud,“ řekl Geirmund. „Poblíž Olundu.“

„Olundu?“ Steinólfur zakroutil hlavou. „Měli jste lovit veverky. Váš otec vyslal pátrací družiny, ale žádnou až k Olundu.“

„Chtěli jsme něco víc než veverky,“ řekl Hámund.

„Steinólfure, poslouchej.“ Geirmund konečně našel potřebná slova. „Bratr je vážně zraněný, pod paží. Potřebuje léčitele.“

Steinólfur se zadíval dolů na Hámunda. „Dokážeš jet?“

„Dokážu,“ řekl Hámund. „Ale bude to moc krátká jízda.“

„Někdo ho bude muset držet,“ řekl Geirmund.

Ozval se jeden člen družiny, muž jménem Egil. „Můj kuň Hel-hidea* unese.“

Geirmund tu přezdívku ignoroval, třebaže ji nenáviděl, protože nikdo, kdo ji použil, ji jako skutečnou urážku nemínil.

* Hel-hide – Tmavá kůže, Pekelná kůže, Kůže smrti.

Steinólfur kývl a řekl: „Egilův kůň je nejsilnější.“ Pokynul jezdcí, ať zajede blíž, a na Skjalgiho zavolal, aby odvázel Hámunda ze smyky. Potom se vrátil zpátky ke Geirmundovi. „A co ty? Ta ruka nevypadá moc dobře.“

Geirmund pohlédl dolů, na vlastní zranění totiž zapomněl. Krev mu tam, kde byly látka a kůže rukávu potrháné, zaschla ve vrstvách, smíchaná s bahnem. „Ještě jsem si ji neošetřil.“

„Postarám se o to,“ řekl Steinólfur, „až bude tvůj bratr na cestě.“

Geirmund následně sledoval, jak se Egil na svém mocném koni, hřebci se zlatou srstí a hřívou, přiblížil a muži se shlukli okolo Hámunda, aby ho vyzvedli do sedla před jezdcem. Když ho usadili, oslovil Steinólfur ostatní členy družiny.

„Skjalgi a já pojedeme za vámi s Geirmundem. Postarejte se, aby se Hámund dostal ještě před západem slunce do síně krále Hjörra.“

Všichni jezdci kývli a vzápětí se už Geirmund díval, jak jeho bratra odváží cvalem pryč, až od kopyt jejich koní odlétá vysoko do vzduchu bahno.

„Musím jet s ním,“ řekl. „Musíme...“

„Ty nikam nepůjdeš, dokud se ti nepodívám na ruku.“ Steinólfur odvedl Geirmunda ze silnice do stínu velkého jasanu a Geirmund byl příliš vyčerpaný, než aby protestoval. „A potom,“ dodal Steinólfur, „mi povíš, proč jsi nenechal Hámunda prostě umřít.“

3

Geirmund seděl obkročmo na kořeni jasanu a zády se opíral o jeho kmen. Holé větve se vypínaly do výšky a roztahovaly do šířky a zlaté listí, které setřásly, obklopovalo jak jeho, tak strom jako koruna spadlá na zem. Nalevo, asi sto sáhů daleko, se ve slunci leskl Føresfjord, zatímco nízkým kopcům po jeho pravici vládly farmy a pastviny.

Steinólfur se chystal u stromu rozdělat malý oheň. Starší válečník se pohyboval se ztuhlostí, která vypovídala o minulých bitvách a o jizvách, které si z nich odnesl, a Geirmundovi často připadalo, že patnáct let, které je od sebe dělilo, pojímá víc z vlákna života, než kolik by mělo. Steinólfurův hnědý vous už prokvetl šedí, a kdyby jeho pokožka byla vydělanou kůží, k novému použití by se dávno nehodila. Mohl tak s Geirmundem hovořit jako přítel i rádce, někdy dokonce zároveň. Když se jednou opil a ponořil se do vzpomínek, zmínil se o čase stráveném u vesla, a Geirmunda tehdy napadlo, jestli Steinólfur nebýval nevolníkem. Jenže ptát se muže na něco, co řekl, když ho pití zbavilo vůle a rozvázalo mu jazyk, nebylo správné, proto si Geirmund nechal tu otázku pro sebe.

„Nezdá se, že bys měl horečku.“ Steinólfur vytáhl z váčku ždíbec černého troudu a křesadlo. „Jak moc to bolí?“

„Jenom trochu,“ odvětil Geirmund, byla to ovšem lež. Jakmile se zbavil bratrského břemene, začal vnímat napětí ve své oteklé paži, ostrou bolest při pohybu a tupé tepání, když se zrovna nehýbal. To však Steinólfurovi říct nemohl. Na-

před se chtěl vrátit do Avaldsnesu a zkontrolovat Hámunda. „Nepotřebujeme oheň. Není na to čas.“

„Už to není otázka času.“ Starší válečník vykřesal do troudu jiskry a našpulenými rty foukal do plamíneků, dokud se samy neudržely naživu. „Tvůj bratr se dostane k léčiteli a přežije. Anebo ne, pokud to tak osud bude chtít. Cokoli teď uděláš, nic to nezmění, a my se musíme postarat o tvoje zranění.“

Nahlas Geirmund nic neřekl, v duchu se však šeptem obrátil s prosbou na Norny, které měly rozhodnout, jak bratrova léčba dopadne, pokud už to neudělaly.

„Tak.“ Steinólfur spokojeně kývl na oheň a pohlédl na Geirmunda. „Já ale vím, že bratr ti starosti nedělá. Bojiš se otčova hněvu.“

Geirmund se zamračil. „Bratr mi dělá starosti.“

Steinólfur vstal, založil si paže na hrudi a čekal, dokud Geirmund nekývl.

„Otec ale taky,“ připustil.

Teplo ohně mu proniklo oděvem na levém boku, na tom nejbližše plamenům, pravý však měl stále vlhký a studený a po páteři mezi těmito dvěma stranami jeho těla mu přeběhlo zachvění jako z Ginnungagapu*.

„Až otec uvidí Hámunda,“ řekl Geirmund, „bude mě hledat, aby svalil vinu na mě.“

Steinólfur spustil paže a přikročil blíže. „Obviní tě, ať už tam budeš nebo ne.“

Skjalgi se vrátil se dvěma měchy studené čerstvé vody z fjordu. „Kdo tě obviní?“

„Otec,“ odpověděl Geirmund.

„A z čeho?“ zeptal se Skjalgi.

„Z toho, že se pletl do věcí, po kterých mu nic nebylo,“ opáčil Steinólfur. „Teď příhod' do ohně několik kamenů, chlapče.“

* Ginnungagap – „jícen jícnů“, prázdný prostor, chaos, který podle severské mytologie existoval před vznikem světa.

Skjalgi pohlédł na Geirmunda. Zazubili se na sebe. Potom se dal do sbírání kamenů správné velikosti a naházal je do plamenů na kraji ohniště, aby je zahřál.

„No, podívejme se na tebe,“ řekl Steinólfur.

Spolu se Skjalgim přetáhli Geirmundovi přes hlavu koženou tuniku, a pak i vlněný oděv pod ní, obě vrstvy mu přitom velmi opatrně odlepili z paže. Když odtrhávali vlákna z rány, Geirmund sebou škubal, obou kusů oděvu se však zbavil, aniž by se rána otevřela. Lněná spodní tunika ovšem představovala větší výzvu. Nasákla krví a následně přischla k ráně. Na její změkčení použili bublající, kouřící vodu z měchů, do nichž Skjalgi vložil žhavé kamení z ohniště. Poté, co vřelou vodu nakapal Geirmundovi na paži, Steinólfur látku mnul, aby ji co nejvíc uvolnil. Geirmund mručel a skřípal zuby bolestí, nějaký čas totiž trvalo, než se jim konečně podařilo z něj tuniku svléct a prohlédnout mu zranění.

„Spousta krve pro takový škrábanec,“ zafuněl Steinólfur.

Geirmund se podíval na svoji paži a málem zalapal po dechu. Pak se rozesmál. Rozhodně to nebyl žádný škrábanec. Vlíčí zuby mu potrhaly kůži a zanechaly v ní viditelný oblouk, kolem něhož mu maso zčernalo rozpálenými, hnisavými modřinami. „Určitě jsi už viděl horší věci,“ řekl.

„Horší jsem způsobil,“ řekl Steinólfur. „To i tady kluk.“

Skjalgi mlčel a při pohledu na Geirmundovy rány se tvářil netečně, ačkoli nic takového očividně neudělal. Hluboká, zkroucená jizva, která se mu táhla přes oko, však dokazovala, že podobné zranění a horší už viděl. Strom, který ho málem připravil o oko, při pádu rozdrtil jeho otce. Skjalgi byl už dost starý na to, aby nosil oštěp, ještě ovšem neměl vous, i když na rozdíl od Geirmunda mu v dospělosti naroste.

„Asi je přece jenom Hjorrův syn.“ Povzdychl si Steinólfur a dloubl do Skjalgiho, aby ho rozveselil a zbavil neklidu. „Znamená to, že se od nás očekává, že se o něj budeme starat

jako o štěněcí nedochůdče, a jestli se mu něco stane, ponese-me za to odpovědnost.“

„Asi jo,“ souhlasil Skjalgi, avšak tiše.

„A teď,“ řekl Steinólfur a zamračil se na Geirmundovu paži. „Předpokládám, že si tu paži chceš nechat?“

„Kdyby to šlo,“ potvrdil Geirmund. „Mému meči by chyběla.“

„Opravdu? Meč potřebuje potravu. Vsadil bych se, že ten tvůj by si s radostí našel jinou ruku, která by se o něj líp starala.“

„Jako třeba ta tvoje?“ zeptal se Skjalgi a tentokrát se zazubil.

Steinólfur pokrčil rameny. „Možná. Já už ale meč mám a udělám, co budu moct, aby Geirmund nepřišel o ten svůj.“ Potom však z jeho očí i z chování zmizel veškerý humor. „Ale stejně jako bratr bys měl po návratu domů navštívit léčitele.“

Geirmund kývl. „Možná to trochu zchladí otcův hněv.“

„Možná.“ Steinólfur se otočil ke Skjalgimu. „Přines víc vody. A taky heřmánek, jestli nějaký najdeš.“

Skjalgi vytáhl kamení z měchů a odkvapil. Geirmund čekal, až se chlapec ocitne z doslechu, teprve pak promluvil.

„Nenechal sis mě tu jenom proto, abys mi ošetřil paži. Chceš mi něco říct.“

„To jo.“ Steinólfur hodil kamení z měchů zpátky do ohně. „Tohle: nikdo by ti nic nevyčítal. Nikdo by tě nevinil.“

„Z čeho?“ zeptal se Geirmund vyzývavě, protože dobře věděl, o čem Steinólfur mluví.

Starší válečník si promnul čelo a povzdychl si. „Lidi umírají. Tak už to chodí.“

Geirmund se k němu naklonil. Na tvářích ucítil žár ohně. „Je to můj bratr.“

Steinólfur kývl a dloabal kusem větve do kamení a uhlíků. „Bratři taky umírají. Na jihu, odkud pocházím...“

„Tady jsme v Rogalandu.“ Geirmundovi se stáhlo hrdlo. „Už nejsi v Agðiru* a radši si to připomeň, než promluviš.“

„Jsem k tobě vázán přísahou, Geirmunde. Jestli s tebou nemůžu mluvit na rovinu já, tak kdo?“

Geirmund se mu zařival do očí a nenašel v nich žádnou podlost, což byla mezi lidmi, kteří ho v otcově síni obklopovali, velká vzácnost. „Tak mluv na rovinu. Ale opatrně.“

Steinólfur váhal jako muž, který se chystá přejít po ledu potok. „Před lety, když jsi byl ještě mladší než Skjalgi, jsem náhodou viděl, jak zápasíš s Hámundem. Nějaký čas jsem vás oba sledoval, potom jsem zašel za Hjörrem a požádal ho, aby mě propustil ze svých služeb a já tak mohl složit přísahu tobě.“

Geirmund si vzpomínal na den, kdy mu otec Steinólfura představil. Přestože se od té doby naučil si společnosti staršího válečníka vážit, tehdy Steinólfura nenáviděl, neboť předpokládal, že ho má špehovat a bránit mu dělat neplechu, a častokrát se zdálo, že Steinólfur svoji službu nenávidí stejně jako on. Geirmunda nikdy ani nenapadlo, že o ni sám požádal. „Proč?“ zeptal se.

Steinólfur se zachechtal. „Ano, proč. Paže jsi měl hubené jako kmínky mladých stromků a sotva jsi udržel dřevěný cvičební meč. A přesto.“ Steinólfur se zazubil a pohrozil Geirmundovi prstem. „Děsil jsi mě. Viděl jsem ve tvých očích hlad, viděl jsem zuřivost, která nikdy sama od sebe nevyhasne. Poznal jsem, že tvým osudem je stát se králem. To jsem v Hámundových očích neviděl. Ani tehdy, ani teď. Proto jsem složil přísahu tobě a ne jemu. Tvým osudem je být králem...“

„Dost,“ poručil Geirmund, pak zmlkl a dobře zvažoval další slova. Starší válečník ho naplnil pýchou i skrytou hanbou, cítil se rozervaný protichůdnými loajalitami, a když vřa-

* Agðiru – Agder, historický region v nejjižnější části Norska.

va v jeho nitru utichla, roztrásl se hněvem a bolestí. „Děkuji ti za tvoji upřímnost,“ řekl.

Steinólfur kývl.

„A teď k tobě budu zase upřímný já. Něco takového už nikdy znovu nezopakuješ ani mně, ani nikomu jinému. Hámund není jenom můj pán. Je můj bratr.“ Geirmund vložil do svého hlasu ostrost a hrozbu. „Už nikdy se přede mnou nezmíníš o tom, co v něm vidíš, nebo co mu podle tebe schází. Nemáš nejmenší tušení, jaké bitvy jsme spolu v síni našeho vlastního otce svedli, a to bok po boku.“

Starší válečník na něj zaskočeně civěl. Geirmund věděl, že Steinólfur slyšel o tom, že bratři prožili první roky svého života na slámě se psy, znal však jen zlomek příběhu.

„Neznáš bratrův hlad, jeho zuřivost,“ řekl Geirmund. „A doopravdy neznáš ani mě.“

Steinólfur sklopil pohled k zemi a kývl. Očividně poznal, že v této věci zašel tak daleko, jak jen mohl, aniž by za sebou spálil všechny mosty.

Po chvíli přiklusal zpátky funicí Skjalgi s tvářemi stejně rudými, jako byly jeho vlasy, a Steinólfur mu z rukou sebral měchy s vodou. Chlapec sebou lehce trhl a těkal mezi nimi pohledem, v pěsti přitom svíral několik uschlých stvolů heřmánku, zbylých od léta. Zdálo se, že vycítil, že se v jeho nepřítomnosti něco stalo, poznal ale, že se nemá na nic ptát. Steinólfur zašel k ohni pro kameny, vložil je do měchů, pak uchopil Geirmundovu zraněnou paži.

„Snaž se neječet,“ řekl.

Geirmund sevřel pevně rty a odmítl vydat sebemenší zvuk nebo si postěžovat, třebaže bolest byla oslepující. Steinólfur mu na ránu vylil horkou vodu a co nejlíp ji otřel čistým kusem plátna. Některé z ranek se otevřely a vyvalil se z nich krvavý hnis. Steinólfur je mačkal, dokud z nich netekla čistá tmavá krev, pak svařil heřmánek, přiložil ho na ránu a ovázal ji.

„Myslím, že se ti paže dobře zhojí,“ řekl starší válečník, když byl hotový.

Geirmund, kterému tekl z čela pot, kývl. „Děkuji.“

„Škoda, že s sebou nemám pivo nebo medovinu,“ řekl Skjalgi. „Ulevily by ti od bolesti.“

„Potřeboval bych jich tolik, že bys je ani neunesl,“ namítl Geirmund.

Poté pomohli Geirmundovi přetáhnout tuniku zpátky přes hlavu, a jakmile byl oblečený, vyrazili směrem k Avaldsnesu. Steinólfur trval na tom, že Geirmund pojedou na Skjalgiho koni, chlapec se tak musel plahočit bahnem vedle nich, udržovali ale tempo, kterému chlapec snadno stačil. Mezi Geirmundem a Steinólfurem stále visela předchozí neshoda, nevyslovená, avšak přetrvávající, ticho tak cestou jen občas přerušil Skjalgi nějakou poznámkou o krajině nebo o měnícím se ročním období. Nakonec se chlapec zeptal, jestli některý z nich neslyšel o Dánovi jménem Guthrum*.

„Slyšel jsem otce zmínit se o něm,“ řekl Geirmund. „Myslím, že je to jarl.“

„Proč se na něj ptáš?“ zajímal se Steinólfur.

Skjalgi na něj ze země zamžoural. „Mluvílo o něm několik mužů z obchodní lodě.“

„A proč sis na něj vzpomněl právě teď?“ zeptal se Geirmund.

„Jen tak.“ Chlapec položil ruku na hlavu sekyry, která mu visela u boku. „Říkají, že Guthrum shromáždí lodě a válečníky pro dánského krále Bersiho**. Nejenom Dány, ale i Severany. Možná i Géaty*** a Sveary****.“

„Za jakým účelem?“ zeptal se Steinólfur.

* Guthrum (835–889/890) – jeden z vůdců Velké pohanské armády, 879–889/890 král Východní Anglie.

** Bersi (?–871) – také Bagsecg/Bacgsecg, jeden z vůdců Velké pohanské armády.

*** Géaté – Góti usazení ve Skandinávii.

**** Svearové – germánský kmen Sveů/Svearů, od kterého dnešní Švédí odvozují své jméno.

„Aby se spojili s Halfdanovou* armádou a dobyli saské země.“

„Které saské země?“ zajímal se Geirmund.

Skjalgi pokrčil rameny. „Asi všechny.“

Geirmund se podíval na Steinólfura. Starší válečník hleděl přímo před sebe a zarytě mlčel, Geirmund však znal jeho myšlenky. Steinólfur často hovořil o synech Ragnara Loðroka** a chválil jejich úspěchy za mořem. Už se nespokojili jen s letními nájezdy, nýbrž začali uchvacovat saské koruny a království, a kdyby Steinólfur nebyl vázaný přísahou ke Geirmundovi, nepochybně by už dávno vyrazil za moře, zapojil se do bitvy a vydobyl si vlastní půdu a dům.

Geirmund se zadíval dolů na Skjalgiho. „Slyším ve tvém hlase dychtivost. Chceš se k tomu Dánovi přidat?“

Chlapec zaváhal a zadíval se na Steinólfura. „Možná.“

„Nedivím se ti,“ řekl Geirmund. „Popravdě tvoji dychtivost zčásti sdílím.“

„Tak pojďme,“ řekl Steinólfur tiše. „Požádej otce o loď.“

„Víš, že mi ji nedá. Ne na nájezdy.“

„Proč ne na nájezdy?“ zeptal se Skjalgi.

Geirmund potřásl hlavou, protože si nebyl jistý, jak nahlat a přitom neznít neloajálně.

„Tady nejde o nájezdy a ty to víš.“ Steinólfur se otočil v sedle a zadíval se Geirmundovi do očí. „Víš to i Hjörr. V žilách mu koluje otcova a dědova krev, třebaže si zvolil jinou cestu. Na zeptání nic zrádného není. Druhý syn si musí najít vlastní cestu.“

Nyní se odvrátil Geirmund, upřel pohled na cestu před nimi a nějaký čas neodpovídal. Steinólfur měl pravdu a Geirmund to nemohl popřít. Pravda zároveň byla, že Geirmund už dlouho toužil po vlastní lodi, aby mohl odplout z Rogalan-

* Halfdan Ragnarsson (?–877) – syn Ragnara Lodbroka a jeden z vůdců Velké pohanské armády.

** Ragnar Loðrok (9. st.) – Ragnar Lodbrok/Lothbrok legendární vikingský vůdce, hrdina staré severské poezie a ság z vikingské doby.

du a postavit se osudu, ať už si ho najde kdekoli. Jenže se cítil rozpolcený a ještě se nedokázal přimět opustit bratra.

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbil nakonec.

Steinólfur se odmlčel, pak kývl, dodal však: „Udělej to. Ale zeptej se sám sebe, jestli víš, co vlastně chceš. Já věřím, že ano, a další přemýšlení na tom nic nezmění. Zbývá jen jednat.“

Víc už o tom nemluvili, jeli a šli dál a cestou jedli uzenou rybu. Brzy dorazili do známých končin. Když slunce začalo zapadat, procházeli mezi farmami a usedlostmi Avaldsnesu a kdekoli mohli požádat o nocleh, kdyby chtěli, jenže Geirmund chtěl k bratrovi. Po slunce západu tak šli potmě, silnici osvětlovaly jenom srpek měsíce a vzdálené ohně, až nakonec dorazili k černým vodám Karmsundu.

Úžina vedla od Avaldsnesu až k obrovskému Boknafjordu o dvacet vik* dál, zatímco v opačném směru se napojovala na Severní cestu, kterou táhly velryby a pluly obchodní lodě. Na druhé straně Karmsundu ležel Geirmundův domov, na dlouhém ostrově Karmøy, jehož starověcí králové odvozovali svůj původ od samotných bohů. Rozbouřené moře za ostrovem nutilo skoro všechny lodě mířící na sever plout karmsundskou úžinou a mořské proudění zajišťovalo, že se pro zásoby a kvůli opravám zastaví v Avaldsnesu. Z toho pramenila síla a bohatství otcova dvorce.

Ke Karmsundu se přiblížili v jeho nejužším místě a projeli pod pěti starodávnými menhiry, které stály v široké formaci padesát sáhů od břehu, v měsíčním svitu přitom připomínaly tenká bílá žebra. Nikdo už si nepamatoval, kdo je tu vztyčil, jestli to nebylo dílo obrů či samotných bohů, zřetelně z nich však číselá síla. Zůstali stát poblíž místa, o kterém se říkalo, že tudy Karmsund přešel sám Thór**, a kde nyní přepravoval

* Vika – námořní míle.

** Thór – v germánské a skandinávské mytologii bůh hromu, deště, nebe a plodnosti země, strážce a vykonavatel spravedlnosti.

poutníky na ostrov přívoz. Předsunutá družina s Hámundem musela ohlásit Geirmundův brzký návrat, protože zjistili, že tu na ně čeká člun, aby je převezl na druhou stranu.

Jak se blížili k protějšímu břehu, viděl Geirmund na pozadí nočního nebe na severu černé siluety pohřebních mohyl svých předků, největší přitom patřila otci jeho otce, Halfovi. Na ostrově pak zahruli na jih a urazili ještě jeden růst* po silnici, než projeli malým hájkem a konečně se dostali k Avaldsnesu.

Plápolající pochodně osvětlovaly bránu, která se otevřela skoro ihned poté, co se ocitli na dohled. Strážce měly nepochybně přikázáno vyhlížet je. Jakmile vjeli do města, brána se za nimi zavřela a Geirmund spatřil, že hlavní ulice před nimi je podobně osvětlená. Od brány se skrze město táhlo procesí pochodní až na kopec na východě, na hřeben, kde Karmsundu dominovala otcova síň.

„Zdá se, že nás očekávají,“ podotkl Skjalgi. „Asi nás to má uklidnit.“

Geirmundovi se v hrudi usadila hrůza, podařilo se mu ale zasmát se. „Anebo varovat.“

„Bude lepší počkat na to, jak tě uvítají,“ řekl Steinólfur.

Následovali pochodně městem a v oknech a dveřích, které míjeli, se občas objevily známé tváře a mnohé hlasitě žehnaly Geirmundovi a jeho bratrovi. Obklopily je kouř a vůně chystaného jídla, stejně jako tlumený smích a z několika domů dokonce i hudba.

Jak se blížili ke svahu, který vedl k otcově síni, zachytil nad nimi Geirmund pohyb, stín mezi kameny, které stály na kopci už dlouho předtím, než si tam jeho předci postavili příbytek. Na rozdíl od menhirů u Karmsundu byly tyto třikrát vyšší než člověk a nakláněly se k sobě, jako by ven ze země trčel dračí spár. Opodál se nad ně vypínala dlouhá vyklenu-tá střecha otcovy síně a působila, jako by je zároveň uctí-

* Růst – úsek mezi dvěma zastávkami k odpočinku, námořní ekvivalent je jedna *vika*.

vala i vzdorovala jejich přítomnosti. Když Geirmund a jeho společníci dorazili nahoru na kopec, postava mezi kameny vstoupila do světla ohně.

„Geirmunde Hel-hide,“ řekla žena, když sesedli, a přistoupila blíž.

Geirmund ten hlas poznal. Poznal i paroží trčící z kápě z kozích a kočičích kožek a uměl si představit völviny* znepokojivě ledově modré oči, přestože je ve tmě neviděl. „Yrso,“ pozdravil ji. „Povolal tě otec?“

„Ne, nepovolal.“ Věštkyňe k nim vykročila, stříbrné prsteny na prstech bosých nohou se jí v trávě třpytily, a zůstala stát tak blízko Geirmunda, že na její haleně a tváři rozpoznal krev. Doufal, že je to krev obětiny a ne bratrova. „Byla jsem už tady, když se Hámund vrátil,“ řekla a zdálo se, že na ni chladný noční vzduch nijak nepůsobí. „Věděla jsem, že mě bude potřeba, a čekala jsem.“

„No ovšem.“ Steinólfur si založil paže na hrudi a zadíval se na ženu se stejnou obezřetnou nedůvěrou, jakou choval ke každému, kdo praktikoval magii a vydával se za prostředníka bohů, případně tvrdil, že za ně hovoří. „Jestli jsi ale věděla, že se Hámund zraní, proč jsi ho nevarovala, než vyrazil na lov?“

Věštkyňe se usmála. Byl to ledový úsměv a chudák Skjalgi ustoupil do Steinólfurova stínu.

„Věděla jsem jen to, že mě bude potřeba,“ řekla. „Nevěděla jsem proč.“

„Přesto,“ nenechal se Steinólfur odbýt. „Z kolika jiných důvodů by mohl král potřebovat čarodějnici?“

„Otec byl určitě za tvoji přítomnost rád,“ řekl Geirmund v naději, že staršího válečníka umlčí. I Geirmund pochyboval o věstcích a čarodějích, jejichž proroctví byla až mazané vágní a prospěchářská, o Yrsině moci však žádných pochyb neměl. „Jak je na tom bratr?“

* Völva – věštkyňe.

„Bude žít a vyléčí se,“ řekla.

Skjalgi odvážně vykročil vpřed. „Geirmund je taky zraněný. Podíváš se na něj?“

Völva se otočila ke Geirmundovi a pohlédla dolů na jeho paži. Potom k němu přikročila, vzhlédla a zadívala se mu do očí. Neznal její věk. Někdy se mu zdála starší než jeho matka, jindy mladší. Její oči však byly bezvěké. „To nebude nutné,“ řekla.

Geirmund uvažoval, jestli to znamená, že se uzdraví, nebo jestli je ztracený a jeho smrti není možné zabránit, Steinólfur však promluvil dřív, než ji mohl požádat o objasnění.

„Proč to říkáš?“ zeptal se.

Yrsa neodtrhla oči od Geirmundových a ani on se neodvrátil. „Protože jeho osud je svázaný s osudem jeho bratra,“ řekla. „Vlákna jejich životů jsou propletená na mnoho let dopředu. Dokud bude žít jeden, bude žít i druhý.“

Steinólfur se jí vysmál. „A když jeden zemře?“

Nyní se věštkyně prudce otočila a zabodla svůj pohled, ostrý jako čepel, do staršího válečníka, který sobě navzdory o krok ucouvl. „Vidím velkou slávu, teprve pak jejich smrt,“ řekla.

Steinólfur si odkašlal a kývl. „Aspoň v tom jsme tedy zajedno.“

„Děkuji, Yrso,“ řekl Geirmund. „Za to, že jsi tady.“

Kývla, odvrátila se, než se však vydala dolů z kopce, řekla: „Jednoho dne tě spolkně Ægir*, také tě ale vyplivne. Nastal čas vyrazit cestou velryb, Geirmunde Hel-hide.“ Potom odešla.

Skjalgi zbledl. „Jak to věděla?“

„Věděla co?“ zeptal se Steinólfur.

„Že jsi Geirmundovi navrhl, aby požádal o loď.“

„Tak to ale neřekla, že ne?“ Steinólfur uchopil chlapce pevně za rameno a přitáhl si ho blíž. „Ted' mě dobře poslou-

* Ægir – bůh moře, manžel Rán.

chej. Jasnovidci počítají s tím, že si díry v jejich řečech vyspravíš sám, bez dřeva a smůly, které sám přidáš, se ale na hladině neudrží. Skutečný věstec pomoc nepotřebuje. Řekla, co řekla, s vědomím, že nadešel čas, aby se jakýkoli královský syn Geirmundova věku ujal velení lodě. Není na tom nic nadpřirozeného. Rozumíš?“

Skjalgi kývl a zamračil se.

„Dobře.“ Steinólfur pustil chlapcovo rameno. „Teď se běž postarat o koně.“

Skjalgi opět kývl, chopil se otěží obou zvířat a zamířil s nimi ke stájím.

„Tak to vidíš?“ zeptal se Geirmund. „Na tom, co řekla, podle tebe nic není?“

Steinólfur chvíli brblal a vrčel, než odpověděl: „Pevně věřím všemu, co jsem tomu chlapci právě řekl. Taky ale vím, že mě ta ženská děsí, a mně se nelíbí být vyděšený.“

„Ukaž mi muže, který se nikdy nebojí, a já ti ukážu hlupáka.“ To jsou tvoje slova, pokud jsi zapomněl.“

„Já byl vždycky hlupák.“

Geirmund se usmál. Potom se podíval dolů na svoji zraněnou paži. „Možná jsi hlupák, přesto jsem ti vděčný. A doufám, že se neurazíš, když požádám léčitelku, aby tvoji práci zkontrolovala.“

Steinólfur se zasmál. „Vůbec ne. Trvám na tom.“

Geirmund kývl a otočil se, aby vešel dovnitř a postavil se otci, starší válečník ho ale zadržel.

„Ještě slovo nebo dvě od tohohle hlupáka,“ řekl a zadíval se na dveře síně za Geirmundem. „Možná tě bude vinit. Možná se na tebe bude zlobit a dělat ti výčitky. Ty si toho ale nevšímej. Dnes večer spi klidně s vědomím, že jsi zachránil bratrovi život, a v tom je tolik cti, že přebije všechny chyby, které by ti mohl vyčíst.“

Geirmund se nadechl, potom znovu kývl. „A ty dnes ve-

ASSASSIN'S CREED VALHALLA: GEIRMUNDOVA SÁGA

čer spi klidně s vědomím, že jsi nám oběma skoro jistě zachránil život.“

„Ráno od tebe očekávám odměnu,“ řekl Steinólfur.

Geirmund se zachechtal a vykročil ke dveřím. Než je otevřel, napřímil se a vystrčil bradu. Potom spolu se Steinólfurem vešli do otcovy síně.

4

V síni prosvětlené mnoha lampami bylo teplo. Nad vzdáleným koncem ohniště visely na rožni zbytky prasete, kosti a poslední kousky masa byly spečené do tmavě hněda, prskaly a plnily síň vůní. Když Geirmund vešel, psi se rozštěkali a několik mužů a žen se zvedlo z lavic, aby ho pozdravilo a stisklo mu paže, ramena a ruce. Uvnitř síně se nacházeli otcovi příbuzní a varjagové*, bylo tu ovšem i mnoho kupců a obchodníků, z nichž některé poslali králové cizích zemí. Všem se ulevilo a radovali se z Geirmundova bezpečného návratu.

Poděkoval jim, poněvadž je nechtěl urazit, kdykoli však zavádili o jeho zraněnou paži nebo mu ji stiskli, trhl sebou, navíc se nechtěl zdržovat u dveří. Steinólfur znal jeho myšlenky, aniž by je musel vyslovit nahlas.

„To by zatím stačilo,“ prohlásil po chvíli a protlačil se davem, aby Geirmundovi vyklidil cestu. „Nechte ho projít. Matka mu bude chtít zlíbat jeho bezvousý ksicht.“

Geirmund na staršího válečníka vděčně kývl a dal se na ústup. Prošel síní, okolo těžkých, kouřem zčernalých sloupů, které podpíraly vysoké stropní trámy a střechu, a tkaných tapisérií, které otec přivezl z Frakklandu. Ti hosté, kteří si nemysleli, že by měli právo oslovit Geirmunda u dveří, protože ho buďto dobře neznali, nebo nebyli dost vysoko postavení, stáli stranou a sklápěli hlavy, když šel kolem, a on je stejně tak kývnutím zdravil.

Jedna návštěvnice upoutala jeho pozornost, žena jeho věku

* Varjag – člen družiny vázaný přísahou věrnosti svému náčelníku.

nebo možná trochu starší, oděná do bitvy, štítonoška s jizvou přes levou lím a levou stranu krku, jejímž zlatým copům propůjčoval oheň v síni bronzový odstín. Nikdy dřív ji neviděl, stála ale po boku muže, o němž Geirmund věděl, že je to jarl Styrbjorn ze Stavangeru na jihu. Oba stáli s Bragim Boddasonem*, staříčským skaldem z Götalandu**, a všichni tři na Geirmunda kývli, když je míjel. V ženiných zelených očích spatřil zvědavost, kterou cítili mnozí, když poprvé uviděli jednoho z Hjörrových Hel-hide synů.

Oplatil jim kývnutí, a přitom ho napadlo, kdo ta žena asi je. Pokračoval na konec síně, kolem otcova trůnu dozadu, kde obešel vyřezávané přepažení, které oddělovalo velkou místnost od soukromých komnat rodiny.

Bratra našel v poradní místnosti, kde otec přijímal menší delegace a scházel se s rádcí. Hámund ležel na kavalci zakrytém kožešinami z postele. Geirmund předpokládal, že ho položili na zem místo na postel proto, aby ho mohly snadněji ošetřit dvě læknary***, které nyní stály vedle něj. Zdálo se, že tvrdě spí, hrudník se mu zvedal a klesal jako příliv a odliv, pomalu a vyrovnaně. Čelo se mu lesklo potem.

Hjör a Ljufvina stáli u Hámundových nohou, blízko u sebe a zády ke Geirmundovi, matka se však ohlédla přes rameno, jako by vycítila jeho přítomnost.

„Geirmunde!“ zvolala, přikvapila k němu a pevně ho objala. „Děkuji bohům za tvůj návrat.“

Geirmund ji obemknul pažemi a chvíli ji držel, než se zeptal: „Jak je mu?“

Odpověděl otec. „Yrsa tvrdí, že bude žít. Má ale horečku. Podle læknar Thyry ztratil hodně krve. Podřízli jsme ale prase a on snědl koláč z jeho krve, jak chtěla. Teď odpočívá.“

* Bragi Boddason (9. st.) – dvorní básník několika severských králů, možná i samotného Ragnara Lodbroka.

** Götaland – historické území v jižní části Švédska.

*** Læknar – léčitelka.

„Jeho zranění?“ zajímal se Geirmund. „Udělal jsem, co jsem mohl, ale...“

„Ovázaly jsme ho,“ řekla Thyra a ukázala dolů na jeho bratra, na čisté obvazy, viditelné pod kožešinami. „Inga mi pomohla. Odvedl jsi dobrou práci, Geirmunde. Věřím, že se uzdraví a bude moct i nadále používat paži, kterou napíná luk.“

Když to řekla, něco v Geirmundově nitru se uvolnilo, nějaký osten strachu, který se mu zasekl do srdce a tahal za něj bez jeho vědomí. „Děkuji,“ řekl.

„Ale co ty?“ Matka si ho prohlédla, pak jemně zvedla jeho paži. „Když byl Hámund při vědomí, říkal, že jsi taky utrpěl zranění.“

„Ano. Steinólfur se o mně postaral.“

„Steinólfur?“ řekla Thyra. „Ten starý Egðir*?“ Prošla místností, jako by pochodovala do bitvy. „Prosím, Geirmunde, dovol.“ Vlastně ale o svolení nežádala. Míst toho ho popohnala k otcově židli v čele dlouhého stolu, posadila ho a položila mu paži na stůl, aby mohla zkontrolovat Steinólfurovu práci. „Ach, heřmánek,“ řekla souhlasně. „Ale obvaz je špinavý. Ingo, přines mi čisté plátno.“

Geirmundovi Steinólfurův obvaz špinavý nepřipadal, věděl ale, že by nebylo moudré protestovat, když Thyřina dcera postavila na stůl košík s náčiním matčina řemesla.

„Tak to bude lepší,“ řekla starší lèknař. „Nové, čisté plátno.“ Potřela mu rány vlastní mastí, lepkavou hmotou, která na potřhané kůži pálila, pak mu paži znovu obvázala.

„Není to žádné drobné poranění.“ Ljufvina stála vedle syna s rukou na jeho rameni.

Geirmund k ní vzhledl a všiml si, jak má zarudlé oči, buďto od pláče, nebo od nedostatku spánku, možná od obojího. Navíc se mu zdálo, že lampy v místnosti odhalily v jejích ha-

* Egðir – Agder, historické území v nejjižnější části Norska.

vráních vlasech víc stříbra než před lovem. „Je mi líto, že jsme ti nadělali starosti,“ řekl.

„To by mělo,“ ozval se otec.

Hjör stál o několik kroků dál s rukama sepnutýma za zády. Působil unaveně a přepadle a jeho bledá kůže kontrastovala s jeho tmavě hnědým plnovousem. Geirmund však kvůli otcovu znepokojení stejnou lítost necítil, nepochyboval totiž o tom, že bylo určeno hlavně jeho bratrovi. Přesto se mu podařilo říct: „Lituji toho, co se stalo, otče.“

„Teď záleží jen na tom, že jste oba tady a v pořádku,“ řekla matka pevně a její slova byla podmínkou dočasného příměří, které otec kvitoval pouhým zabručením.

O chvíli později byla Thyra hotová s obvazováním Geirmundovy paže. Matka læknarám poděkovala a odvedla je zpátky do hlavní síně, aby jim našla lavici a příkrývky na noc. Zůstanou přinejmenším do chvíle, než Hámundovi ustoupí horečka, pravděpodobně déle, podle přání královny a krále. Po jejich odchodu zůstal Geirmund sedět na otcově židli s paží na stole, mlčel a čekal, až otec promluví.

„Tvůj bratr teď spí, pověděl nám ale, co se stalo.“

„Vlci.“ Geirmund skoro mimoděk kývl, oči totiž zabodával do kresby hluboko ve dřevě. „Hámund dobře bojoval.“

Uběhl okamžik. Otec přistoupil ke stolu a Geirmund málem instinktivně vstal, aby králi uvolnil jeho právoplatné místo. Nějaký hluboký odpor a hněv ho však udržely na místě a otec se k jeho překvapení jednoduše posadil na židli vedle něj, vlastně se na ni vyčerpaně svezl. Král si povzdychl a promnul si oči a čelo a Geirmund se obrnil tím, co mu Steinólfur řekl venku před síní.

„Hámund dobře bojoval,“ zopakoval otec. „Víc k tomu neřekneš?“

Než mohl Geirmund odpovědět, král pokračoval.

„Kdyby žil můj otec, řekl by ti, že příbuzenská pouta nejsou žádnou ochranou před závistí a zradou.“ Kývl směrem

k velké síni. „Nepochybuji o tom, že tam venku jsou muži a ženy, kteří tě mají za hlupáka, protože jsi zachránil bratrovi život, hlavně když jsi u toho riskoval ten svůj. Považují tě za čestného, ano, ale za hlupáka.“

„A ty? Co si myslíš ty?“

Král přimhouřil oči. „O tvé cti jsem nikdy nepochyboval. Chybí ti trpělivost, moudrost a sebeovládání. Jsi hloupý a lehkomyšlný. Vyrátil jsi do hor, do nebezpečí, zhola nepřipravený.“

Geirmund to nemohl popřít, zároveň však nemohl souhlasit s otcovým odsouzením. „Tví synové přece mají právo lovit, můj králi...“

„Ticho! Nesnaž se popřít to, co je jasné každému muži i ženě v této síni, a to včetně tvého vlastního varjaga. Kdybys svými hloupými činy ohrozil jen sám sebe, byla by to jedna věc, ty jsi však ohrozil život svého bratra.“ Narovnal se a předklonil se. „Ohrozil jsi život budoucího krále Rogalandu.“

Pálení Thyřiny masti začínalo polevovat a nahradilo ho protivné svědění, Geirmund však nechal paži ležet na stole a odmítal se poškrábat, odmítal se před otcem pohnout. „Už dávno vím, na čem ti nejvíce záleží, můj králi.“

Otec ostře vydechl, opřel se a zakroutil hlavou. „Tvá slova a tvé činy dokazují, že je dobře, že ses narodil jako druhý. Jako otce mě bolí říkat ti to, jako král ovšem musím. Schází ti jak povaha, tak moudrost na to, abys velel, nejvíc se však obávám toho, že se nenaučíš ani následovat.“

V tu chvíli se vrátila Geirmundova matka, následována svým věrným psem Svangrem. Když velký jāmthund vběhl do místnosti, připomněl Geirmundovi vlky, s nimiž s bratrem před několika dny bojovali. Jenom oddanost, s jakou pes hleděl na jeho matku, prozrazovala, že zvíře je ochočené.

„No,“ řekla královna a pohlédla z Geirmunda na jeho otce a zpátky. „Vidím, že se mezi vámi dvěma nic nezměnilo.“

Král pohlédl na Geirmunda. „Přál bych si, aby tomu tak bylo.“

„A já bych si přál, aby to bylo vůbec možné,“ řekl Geirmund.

Svangr prošel místností k Hámundovi, očichal mu ramię, pak si lehl vedle něj a tence, sípavě zakňučel.

„Všechno bude dobré,“ řekla Geirmundova matka psovi. „Nedělej si starosti.“

Pes k ní otočil hlavu, chvíli na ni hleděl, pak se uvelebil jako válečník na hlídce u brány. Královna se na psa usmála, potom se obrátila ke Geirmundovu otci.

„Styrbjorn čeká,“ řekla.

„Je pozdě,“ namítl otec. „Nemůžu s ním mluvit zítra?“

„To záleží na tom, v jaké náladě má být.“ Královna se posadila na židli naproti králi s Geirmundem mezi nimi. „Pokud bude muset, počká. Ví ale, že Hámund a Geirmund jsou teď bezpečně zpátky, a ještě není půlnoc, takže nevidí důvod, proč byste se nemohli sejít.“

Geirmundův otec se zamračil, ale kývl. „Tak dobrá.“ Otočil se ke Geirmundovi. „Běž. Pošli Styrbjorna dovnitř.“

Když Geirmund vstal, matka se ho pokusila vzít za ruku, když procházel kolem, odešel však příliš rychle, než aby jí to umožnil. Opustil poradní místnost a vrátil se do hlavní síně. Styrbjorna našel přesně tam kde předtím. Seděl nyní spolu se štítonoškou na lavici, Bragi se přesunul jinam. Jak se blížil, oba k němu vzhledli a Geirmund se pokusil co nejlépe skrýt svůj přetrvávající hněv, aby s jarlem promluvil uctivě.

„Otec tě teď přijme,“ oznámil.

Styrbjorn do sebe obrátil zbytek piva v rohu a vstal. Byl vysoký a měl široká ramena, věkem však už překonal vrchol své síly. „Tvůj otec má štěstí, že má pořád oba syny,“ řekl.

Geirmund tušil, že jeho slova nesou nějaký skrytý význam, možná urážku, nebyl si tím však natolik jistý, aby na to zareagoval. A tak jen sklopil hlavu a Styrbjorn zamířil k poradní

místnosti, kterou dobře znal. Geirmund se za ním díval a najednou se cítil vyčerpaný. Uvědomoval si, že i ve spánku a v horečkách je Hámund přizván tam, kam on ne.

„Ty jsi ten mladší,“ prohodila štítonoška a vzhledla k němu. „Geirmund Hel-hide.“ Ukázala na místo na lavici po své levici, které Styrbjorn uprázdnil. „Posad' se.“

Ačkoli se Geirmund cítil unavený, stále byl natolik zvědavý, že poslechl. Společně se obrátili k ohništi na vaření, které vedlo kolmo k dlouhému centrálnímu krbu síně.

„Vadí ti to?“ zeptala se.

„Co jestli mi vadí?“

„Když ti říkají Hel-hide.“

Na podobné otázky neměl trpělivost. „Takové jméno otec bratrovi a mně dal.“

„Na to jsem se neptala.“

Geirmund se k ní otočil. Byla starší než on, a to nejen věkem. Voněla kouřem a mořem a v očích měla něco, co mu připadalo povědomé, jistou spřízněnost, která ho k ní přitahovala.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

Její úsměv jasně říkal, že si dobře uvědomuje, že se vyhnul odpovědi na její otázku, ale taky to, že se rozhodla dovolit to. „Jsem Eivor.“

„Je mi ctí.“ Geirmund sklopil hlavu. „Nevěděl jsem, že Styrbjorn má dceru.“

„Nejsem jeho dcera, i když se o mě posledních jedenáct let staral.“

„To máš štěstí,“ řekl. „A kde je tvůj otec?“

Odvrátila se, zadívala se přes síň ke dveřím a jeho napadlo, že ji jeho otázka asi urazila. „Omlouvám se za svoji troufalost. Jsem unavený a nemyslí mi to jasně. Nemusíš odpovídat...“

„Můj otec je mrtvý. Není to žádné tajemství.“ Krátce, ne-

vesele se usmála. „Kdyby ses zeptal, někteří lidé tady ho určitě znali. Možná ten Egðir, se kterým jsi přišel.“

„Steinólfur? Proč by ho měl znát?“

Dlouze se napila piva z rohu. „Protože to byl Kjötve, král Egðirů, kdo zavraždil mého otce.“

Geirmund polkl a nenacházel slov.

„Kjötve přišel do otcovy síně zabít Styrbjorna, který byl naším hostem. Selhal, připravil ale o život mého otce.“

„Jak se tvůj otec jmenoval?“

Eivor se zamračeně zadívala do piva a potřásla hlavou. „Na tom nezáleží. Zemřel jako zbabělec.“

Šokovalo ho, jak urážlivě o svém otci hovoří. „Mluvíš dost otevřeně.“

„Říkám pravdu,“ opáčila. „Je rozdíl mezi žvaněním a upřímností. Já mám trpělivost jen pro jedno.“

Geirmund o tom chvíli přemýšlel a napadlo ho, že přišel na to, proč mu připadá tak povědomá. Stejně jako v jeho případě i runový kámen jejího života byl už teď strašidelným místem plným duchů, obroušený minulostí, které nemohla uniknout. Její upřímnost ho inspirovala.

„Vadí mi to,“ řekl.

„Co?“

„Když mi říkají Hel-hide.“

Podala mu svůj roh s pivem. „Pak to nebudu dělat.“

Geirmund nabízený roh přijal. „Můžeš mi říct pravdu i o tom, proč jsi tady?“ Věděl, že Styrbjornův dvorec ve Stavangeru leží na druhé straně Boknafjordu a že k jeho území patří i velká část jižních končin Rogalandu na hranicích s Agðirem. Jarl by se dokonce mohl prohlásit za krále Rogalandu, podobné tvrzení by však nemělo žádnou váhu a žádnou moc. Rogaland vždy patřil tomu, kdo ovládal karmsundskou vodní cestu, což byl Geirmundův otec.

„Styrbjorn si chce promluvit o Haraldovi*,“ řekla.

* Harald I. Krásnovlasý (850–933) – sjednotitel Norska, 872 – 930 norský král.

„O jakém Haraldovi?“

„Ze Sognu.“

Geirmund kývl. Sogn ležel na sever od Rogalandu, na druhé straně Hordalandu. Říkalo se, že mezi Haralda ze Sognu a Eirika, krále Hordalandu, vstoupila nějaká věc cti a vyvolala napětí na hranicích. „Proč?“ zeptal se Geirmund.

„Styrbjorn mu nevěří. Příliš mnoho válečníků odešlo do Anglie. Hordaland je slabý. Agðir je slabý. Styrbjorn je přesvědčený o tom, že je třeba s tím hned teď něco udělat, než Haraldova ctižádost vzroste natolik, že jí nebude možné vzdorovat.“

„Není to věc pro Gulating*?“

„Harald kontroluje Gulating.“

Geirmund jí vrátil roh s pivem. „Takže mluvíš o válce.“

Pokrčila rameny. „Ovšem.“

Lehkost, s jakou o tom hovořila, odpovídala jejímu válečnickému oděvu, kožené a kroužkové zbroji, které nesly známky častého a těžkého užívání. „Vypadáš, jako bys už vybojovala spoustu bitev,“ poznamenal.

Otočila se a znovu si ho okatě změřila, jeho obličej, ruce, klouby na nich i jeho zraněnou paži, jako by ho oceňovala ke koupi. „A ty jako bys měl za sebou jednu nebo dvě, rád bys jich ale vybojoval víc.“

„Tvůj jazyk zůstává upřímný,“ řekl.

„Co nájezdy? Otec ti určitě dal loď a muže, ne?“

Geirmund neodpověděl, to však hovořilo samo za sebe. Eivor se na něj zmateně zadívala, pak vypila zbytek piva. Na chvíli se rozhostilo ticho. Ze žáru z ohniště a ze zápa-
chu pomalu černajících prasečích kostí se mu převracel žaludek a hlava se mu začínala točit únavou. Byla cizinka a navíc chráněnka jednoho z otcových rivalů, přesto na ní bylo něco, co v něm vyvolávalo dojem, že jí může věřit. Chtěl jí důvěřovat, ať už to bylo jakkoli lehkovážné.

* Gulating – zákonodárné shromáždění.

„Nemám loď,“ řekl nakonec. „Věk na to mám, otec mi ji ale nedal.“

Nic neřekla, čekala, že bude pokračovat.

Předklonil se a něco ho dloublo do boku. Natáhl se, aby zjistil co, a vzpomněl si na vlčí tesák ve váčku u boku. „Území ani kořisti není dost na uspokojení všech žaludků,“ napůl zašeptal.

„Lidé mě mají za hlupáka, protože jsem bratrovi zachránil život. Možná si to myslíš i ty. A možná hlupák jsem. Ale jestli mám být taky upřímný, pak říkám, že tady v Avaldsnesu pro mě nic není.“

„Pak musíš jít jinak,“ prohlásila. „Proč nemáš loď?“

Geirmund se zadíval do plamenů a uhlíků v ohništi. „Otec nevěří, že nájezdy mohou vybudovat trvalé království. Tvrdí, že se království nedá postavit jen na plenění. Proto posílil Rogaland a Avaldsnes skrze aliance a obchod. Má mnoho styků s Frakklandem a vidí, jak to chodí tam, kde budují království bez nájezdů.“

Odfrkla si. „Ve Frakklandu tomu říkají prostě válka.“

„Já to vím.“ Začínaly mu slzet oči, pálily ho. Zavřel je, aby je ochránil před ohněm v krbu i před tím ve své hrudi. „Nezáleží na tom.“

Po chvíli slyšel, že Eivor vstala. Když oči otevřel, zjistil, že na něj shlíží shůry a tvář jí zjihla soucitem.

„Styrbjorn a já odplouváme s ranním odlivem. Jsem unavená, takže si jdu najít místo na spaní. Ráda jsem ale s tebou mluvila, Geirmunde. Taky bys měl vědět, že i když vždy říkám pravdu, nikdy neprozradím to, co se mi řekne důvěrně.“

„Děkuji ti za to.“ Geirmund sklopil hlavu. „I já s tebou rád mluvím, Eivor. Požádám bohy o to, aby tobě a Styrbjornovi umožnili bezpečnou cestou.“

Kývla a obrátila se k odchodu, pak ale zaváhala a otočila se zpátky. „Jestli tu pro tebe opravdu nic není, pak přemýšlej o tom, co jsem řekla.“ Její úsměv byl něžný. „Musíš jít ji-

nam.“ Potom zamířila pryč a Geirmund se za ní díval, dokud se mu neztratila v davu a ve stínech.

Než se stačil sebrat natolik, aby si šel najít vlastní postel, objevili se Steinólfur a Skjalgi.

„Jak to šlo s otcem?“ zeptal se starší válečník a okusoval zbytek spáleného kloubu, který utrhl z pečeného prasete.

„Podle očekávání,“ odvětil Steinólfur. „Nemám ale náladu bavit se o tom.“

„Jak chceš,“ řekl Steinólfur. „Máme tě nechat o samotě?“

„Ještě ne.“ Geirmund ztišil hlas. „Potřebuji, abys sebral muže.“

Skjalgi vytřeštil zdravé oko, nic ale neřekl. Steinólfur vedle něj něco vyplivl a zahodil kloub, který brzy najde Svangr. „Jaké muže?“ zeptal se.

„Dobré veslaře a bojovníky,“ řekl Geirmund. „Muže, kteří by opustili mého otce a Avaldsnes pro příslib stříbra a zlata.“

„Takových je víc než dost,“ řekl Steinólfur. „Nechceš ale mít za zády křivopřísežníky. Chceš svobodné muže, kteří budou ochotní odpřisáhnout ti věrnost.“

„Můžeš takové najít?“ zeptal se Geirmund, třebaže Steinólfur už dlouho naznačoval, že přesně to udělat může, pokud bude Geirmund chtít. „Dost na posádku lodě?“

Steinólfur pohlédl na Skjalgiho, jehož vykulené oko a široký úsměv odrážely jak strach, tak vzrušení, jako by na tento okamžik čekal už hodně dlouho.

„Chvilí to potrvá,“ řekl starší válečník. „Ale myslím, že to zvládnou.“

„Udělej to,“ přikázal Geirmund. „Ale potichu.“

„Takže máš loď?“ zeptal se Skjalgi.

„Ještě ne,“ odvětil Geirmund. „Ale budu mít.“